

O revoluci

Já osobně sametovou revoluci nezažila. Všechno, co o ní vím, pochází z vyprávění a přiznám se, že jsem mu nikdy nenaslouchala obzvláště pozorně a uvědomuji si, že to možná byla chyba. Vždyť já si také prožila revoluci, nikoli však politickou, ale osobní.

Před rokem a půl jsem byla povstalec. Brojila jsem proti režimu, jež nastolila moje bývalá rodina.

Všechno to začalo, jak už to u dětí bývá, špatnými známkami. Až do té doby jsem vždy byla jedničkářka a mí rodiče se nechtěli smířovat s tak náhlým poklesem úrovně. A tehdy mi začala totalita.

Diktátor otčím denně promlouval k lidu a upozorňoval na mě, na skvrnu v rodině. A když vám někdo denně říká, že jste nula, uvěříte. Podlehla jsem sice nadávkám, ale tenhle systém pranic neřešil. Znamky se nezlepšovaly a můj psychický stav taktéž ne, diktátor pokračoval a já dál upadala a zhoršovala se.

A pak, jako blesk z čistého nebe, přišla revoluce a já se přestěhovala k tátovi. Boj to byl těžký. Sociálka, psychologové, soudy... Bylo mi jasné, že to bude běh na dlouhou trať. Protistrana se nehodlala vzdát až doteď a myslím si, že se v koutku duše stejně nikdy úplně nevzdá.

Jedno ráno jsem otevřela oči do nového domova a připadala si ztracená, zmatená, čekala jsem "návod na život", na který jsem až doteď byla zvyklá. Nepřišel. Dostala jsem svobodu.

Svoboda, s tou se musí umět zacházet, vždyť i mě samotné trvalo víc jak rok, než jsem plně pochopila, co to slovo znamená.

Svoboda je zodpovědnost. Je jako sklenice plná vína, dává vám pocit uspokojení, ale když to přeženete, s kocovinou ponese te následky. Jak dlouho trvá národu, než se naučí ze své číše pít? Jak dlouho trvá lidem, než si to uvědomí?

Žádný učený z nebe nespádl a nic není zadarmo. Nevzdávejme se ale. Stojí za to bojovat.

Edita Knotková

Osmileté gymnázium Buďánka

Pod Žvahovem 463

Praha 5 Hlubočepy